

СІСАОА ВІКІВ
 Іншої лі двални, ні
 хто не може заложити
 Вікит За Веб

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
 „Подорожить поразок, та ще ніде“ Іса. 21.

Адреса: Третьяковская улица, 11, Киев, Украина
 41000 (Київ) (Україна)

Vol. 11 October 1st, 1925 No. 10

Price: 6053 Kopecks (Ukraine) 1. 1925

ЗМІСТ

- Господь, слава і слава 147
- Освобождение Петра и Павла 152
- Початок місії праці між намісцями 151
- Средовидний Собор 155
- „Яш б о в“ 157
- Дарова Агостиня Петра і Павла 153
- Вечір молитви і слава до розважування 150
- Інтересні листи 160

„Стан же я нелице на парті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Авіанум 2.1.

На землі переполох народів у завазоті, як зареве море та філі [вздурені, недоволені маси]. І омертвіють люде від страху за дождання того, що прийде на пословну [на всіх людях]; сили бо небесні [персон] захитавлять... Як побачите, що є стається, знайте, що Царство Боже адляко... Випросяйтесь і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось виконання воли. — Євангелій: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати поясненя до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованю св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські ленції“ подають і пояснюють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА,“ видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почесний ступень т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкупленс) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуучи отже на тім левнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яна є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер обявилась через Церкву всяка премудрість Божя — „котра в інших родах (віках) не була обявлена синам людським так, як тепер є вона обявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старається кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розбирати кожде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердим, маючи сильну віру в Божі обітницї, які є певні. Ми є ян ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішенс наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його люде в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провіреня наводимо звичайно голос; і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога.“ се особливше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішло благословенс на „всіх люде“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтисовати, допасовувати і вилаажувати, а скоро буде готовий і докінчений остатний з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих,“ тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при пернім воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх,“ стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що ясравічас КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властисім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалити, усовершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути світаном Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одрите 1:6; 20:6.

Що надія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люде через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх вповняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі улєртї в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісайя 35.

WARTOWA BASHUA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.
Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в англійським журналі читас і уадряє найменче трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Монї ордерами або через Експрес компанію або банковими дрифтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштозним переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волиня 4 золоті пол.; для Чехо-Слованії 30 крон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільрейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошевї монї ордери адресувати тільки так:
The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належність ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначаємо се лобіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять. Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокє число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

УВАГА: З великою присмістю подаємо до відома братам, що вже вийшов новий наклад співанників: „Пісні Зоріння Тисячліття.“ Нове і поправлене, та значно побільшене виданнс. Всіх пісень разом 177. 144 сторін друку. Оправа полотняна. — Ціна 35 цент. за прим гуртовно — поодинокє по 45 цент.

Проститься всіх о надсиланнє замовлення.
Брати в Канаді будуть слати замовлення до українського відділу в Торонто, Онт., Канада.

Щоби заощадити собі дорогий час повідомляємо Братів, що маємо на складі тільки такі книжки:

БІБЛІЯ (СТАРІЙ І НОВИЙ ЗАВІТ) у великім форматі	2.10
БІБЛІЯ (в малім форматі в золот оправі)	95 цт.
БІБЛІЯ (в малім форматі в шкіряній оправі)	2.50 і 3.90
НОВИЙ ЗАВІТ (в шкіряній оправі, чисто по українськи)	2.25 цт.
НОВИЙ ЗАВІТ	65 цт.
НОВИЙ ЗАВІТ (в церковній мові, по українськи)	65 цт.
ЄВАНГЕЛІЯ (Мат. Марка. Луки і Йоана, кожда осібно) по 4 цт.	
БОЖИЙ ПЛЯН ВІКІВ	75 цт.
ГАРФА БОЖА	65 цт.
ПІСНІ ЗОРІННЯ ТИСЯЧЛІТТЯ (Духовий співанник)	45 цт.
ДЕНЬ ПІМСТИ	25 цт.
МІЛІОНИ З ЛЮДЕЙ ТЕПЕР ЖИЮЧИХ НЕ ПОМРУТЬ	25 цт.
НАМЕТ ТІНЯМИ ЛУЧШИХ ЖЕРТВ	25 цт.
СВІТ В ЗАЛОТІ — ЧОМУ? — РАТУНОК	10 цт.
ЦАРСТВО, ЯКОГО ВСІ БАЖАЮТЬ	10 цт.
ПЕКЛО ЩО ВОНО Є? ХТО ТАМ Є?	10 цт.
ДРУГИЙ ПРИХІД ХРИСТА	10 цт.
ОБІТ ГОСПОДЕВИ І РАНІШНЕ ПОСТАНОВЛЕННЄ, прим.	1 цт.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік II.

Жовтень-October, 1, 1925.

№ 10.

Порядок, спокій і єдність

„Бог розложив члени кожного по одному з них в тілі, як хотів.” — 1. до Кор. 12:12,18.

1. В сій небезпечній годині Християнин для свого власного добра повинен знати і добре зрозуміти наступуюче: Що „Христос” (Голова і „Тіло”) є Божою Церквою. Бо як людське тіло є одно, а членів має багато, всі-ж члени одного тіла; хоч багато їх є, то (однак становлять) одно тіло,— так подібно і Христос (го Христос—по грецьки). Бо ми всі в одній душі (зістали погрузені) зістали охрещені в одно тіло... всі ми в одній душі зістали нанові.” Хиба не знаєте, що (ви) тіла ваші є членами Христа? Бо ви є церквою Бога живого.” „Ви є храм Бога.” „Ви вже більше не чужі і не захожі, а спів-громадяни з святыми і члени родини Бога (домашні Божі); збудовані на підвалині апостолів і пророків, а угловим каменем є сам Ісус Христос, на котрім вся будівля докуні сповна росте в церкву святу в Господі, на котрім і ви будете на оселю Божу (меншані Богу) в душі.” „Бо ви церква Бога живого, як сказав Бог: вселюся (замешаю) в них і ходитиму, і буду їх Богом, а вони моїм народом.” — 1 до Кор. 12:12, 13; 6:15; 2. Кор. 6:16; 1. до кор. 3:16; до Ефес. 2:19-22 грецький уступ.

2. Правдивий Християнин повинен знати, що Євон є Божою організацією, і що Церква є частию Євона, дальше, що сатана є ворогом її, котрий старасться знищити послідних членів (ноги) Церкви, що живуть ще на землі. Тому то „звір” і всі решта слуги диявола воюють проти Ангія і його послідувателів. Але Ісус Христос побідить напевно; і тільки вірні члени будуть мати участь в тій побіді. Хто хоче бути вірним мусить поступати після певного порядку; мусить жити в згоді з прочими членами і дбати о єдність в церкві, так в серці своїм, як і в ділах. Можна сміло сказати, що хто не розуміє добре сих речей, хто не розуміє добре, хто є Тілом Христа, сей остаточно не буде належати до тіла Христа, а осягне, що друге.

РОЗМІЩЕННЯ ЧЛЕНІВ В ТІЛІ

3. Св. Письмо говорить нам ясно, що порядок, се одно з найголовніших правил в Божих законах. Бог Євон діяє все після певного порядку. Христос є Новим Сотворінням Божим. „Бо ви всі, що в Христа охрестилися, в Христа одяглися.” „Тимже, коли хто в Христі, той нове сотворіння.” (до Галат 3:27; 2 до Кор. 5:17) Воно своєю славою затьмить всі прочі сотворіння Божі, з сього слідує, що кожний член Нового Сотворіння мусить учитися порядку, а коли скінчить свій біг, буде все в порядку. Научитися порядку, се одна з найтрудніших лекцій.

4. Непорядок означає замішання. Замішання веде до непорозуміння. Непорозуміння провадить часто до спорів,

а верог використує се, щоби знищити таких. Памятаймо на се, що сам Бог уміщає члени в Тілі. Бо як тіло (людське) є одно, а членів має багато, всі-ж є членами одного тіла... та Бог розложив члени кожного по одному з них в тілі, як хотів.” — 1. до Кор. 12:12,18.

5. Ніхто сам себе не уміщає в тілі Христа. Тіло, коли буде в цілости, буде царським священством в цілости. Ісус Христос є головою царського священства. Він сам не поставив себе на тій місці. Отець поставив там Його. „Ніхто сам собі не дає (приймає) чести, але хто покликаний Богом, як Аарон. Так і Христос не сам прославив себе, щоб бути архиєреєм, але Той, хто сказав до нього: „Син мій єси Ти, я сьогодні сплотив Тебе.” — до Жид. 5:4, 5.

6. Над рікою Йорданом Бог Євон помазав Ісуса своїм духом. Там як раз Євон назначив Його бути головою царського священства. Там Бог згодився дати Йому царство і учинити Його царем. (Лука 22:29) Щоби осягнути становище царя, і щоби бути головою над прочими членами свого Тіла Бог вимагав від Нього покоря, послуху і цілковитої вірності. Ісус сповнив всі ті домагання. „Тому то і високо возніс Його і дав Йому імя, понад велике імя, щоб в імя Ісуса приклонилось усяке коліно, що на небі і на землі і під землею, щоб усякий язик визнавав, що Господь Ісус Христос є у славу Бога Отця.” (до Філіппій 2:9-11) Тому кожний член тіла мусить старатися о своє власне спасення в подібний спосіб зі страхом і трепетом. Мусить доказати на ділі свою покорю, послух і цілковиту вірність.

7. Мусимо мати на увазі, що Господь Ісус сам себе не вивинив на се становище. Коли Бог підняв Його зі смерті, тоді наділив його всякою силою і властю. (Матей 28:18) Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави... все покорив під ноги Його і дав Його, як голову над усім у Церкві, котра є його тіло, повня (повнота) Того, котрий все у всім винює.” (до Ефес. 1:22,23) „Він є голова тілу, Церкві, Він початок, первородний з мертвих, щоби в сьому мати першество.” — до Колосян 1:18.

8. В день п'ятидесятниці були прийняті другі, були початі і помазані, назначені стати членами тіла Христа. Бог Євон прийняв їх в своїм Возлюбленім і помазав їх. Він умістив їх у відповідне для них місце в тілі Христа. (до Ефесян 1:6; 2 до Кор. 1:21) Се значить Він назначив їм певне місце. Можемо бути певні, що Бог назначив кожного на таке місце, на яке він найкраще надається. Кожний живучий член надається переважно до якогось діла в тілі. — 1. до Кор. 12:7, 8.

7. Почавши від дня Пятидесятниці відбувається дальше вибір Тіла Христа. Коли хто зістане оправданий і прийнятий, як член жертви нашого Господа, тоді стається початком, сплосженням через св. духа. Це початок діється з волі Божої через Його слово. (Яков 1:18) Хотіти для Бога значить оказувати свою силу. Тому то Божа сила, або Його воля, дійсуюча через Його слово, доконує сего початку. Своім словом, Він того, хто хоче пізнати правду приводить, до Ісуса Христа. Такий бачить, що має красну нагоду посвятитися Богу і сповнити Його волю; і так, коли добровільно хоче підчинитися йому і виконувати волю Божу, маючи віру в заслугу Ісуса Христа, тоді зістає він прийнятий і оправданий. Бог хоче, щоби такий вирікся свого права жити, як чоловік, а щоби в нім почалося нове життя, се є життя на духовім плані. Коли він починає виконувати Божу волю, тоді починає він жити, як Нове створіння.

8. Початок сплосження означає початок. Сейчас по початку, а в дійсности в тім самім часі, Бог помазує такого чоловіка св. духом. Помазанне відбувається так, що се нове створіння впроваджується у тіло Христа, і помазанне приходить (спливає) через Голову, Христа Ісуса. Се показано в прообразі, коли на голову Аарона вливано олій помазання, котрий силлявав аж до його стіп. Новопочатий підчиняється Госві і Бог Єгова уміщає його, або назначає йому місце в Тілі Христа. Се назначенне відбувається в тім житті, він, як Нове Створіння мусить виконати свій завіт, слюб і старатись із всіх сил сповняти Божу волю.

9. Здається, що се буде згідне зі св. Письмом, коли скажемо, що Бог Єгова може від часу, до часу змінити своє становище тих, що є в тілі Христа. Если хто окажется вірним на тім становищу, на котре був назначений, тоді Бог може його вивести і поставити на инше становище. Ап. Петро так говорить: „Смирністю підперезіться, бо Бог може його вивести і поставити на пинше становище. риться під сильну руку Божу, щоб підніс вас у гору свого часу.“ — 1 Петра 5:5,6

10. Коли хто вперше приходить до правди, тоді він починає учитися. Скоро він зробить, який поступ в знанню і в Господнім дусі, тоді він може отримати службу, бути дяконом в Церкві. Если буде вірно сповняти свої обовязки, він може отримати вище становище бути старшим в Церкві. А що Церква є Божа організація поступає відповідно правилам, виложеним в Господнім слові, можемо сміло сказати, що Бог підносить такого до вищої ступеня в Тілі Христа ще по сій стороні „завіси“ Если такий позістане вірним аж до смерті, тоді може бути певний, що Бог через Христа дасть йому місце також вище в прославленім тілі Христа поза завісою.” Тому всегда пам'ятаймо, що Церква є Божим створінням.

• НЕПОРОЗУМІННЯ В ЦЕРКВІ •

11. Всім звісно, що від часу, до часу, повстають у деяких церквах непорозуміння. Часами доходить, аж до розділу. Може статись, що Сатана заколотить на час; але если всі члени мають духа Господнього, тоді, скоро його виженуть

з поміж себе. Ап. Павло каже: „Бог зложив тіло, давши більшу частку посліднійшому, щоб не було розділу в тілі, а щоб члени однаково дбали один про одного.“ — 1. до Коринтян 12:24, 25.

12. Можемо перозуміти, що хтось, як член Тіла, може на хвилину упасти, під впливом тілесних немочий, і не годиться в дечім з братом; але він сейчас повинен піднятися, если має в собі духа Господнього. Коли перозуміння доводить до поділу в згромадженню, се зовсім певна річ, що є деякі члени, що не належать до Тіла, або, як що коли були, то дальше не є в нім.

13. Нехай кожний уважає на себе і не осуджає свого брата і не старається бачити в своїм браті самі тільки хиби. Если кожний буде сам себе судити, тоді не буде потреби, аби Господь судив його описля. Се значить, если, кожний буде старанно і часто вглядати в самого себе в світлі св. Письма, тоді за допомогою, Божою він буде міг поступати, так, як св. Письмо учить.

14. Правдою є, що де є розділ між братами, котрі кажуть, що належать до Господа, там мусить прийти до якогось терпіння; а де один терпить, там з ним всі члени терплять. Певна річ, що ніхто, хто є членом Тіла Христа, не схоче, аби його брат терпів через нього; если він є членом Тіла. Если-ж хто навмисно спричиняє терпіння своєму братови, то дуже сумніваємось, чи він належить до Тіла Христового.

ВИБІР СЛУГ

15. Часами приходить до непорозуміння в згромадженню по причині вибору слуг в „екклезія“. В організації Божих людей, ніхто не повинен намагатись, щоби бути вибраним если не посвятився Господу і не має духа Господнього. Если всі члени Церкви є того духа, тоді, коли зберуться вибирати слуг Церкви, наперед помоляться до Господа просячи Його о поміч, щоби вибір був такий, якого Він собі бажає. Если хто йде на вибори з думкою, щоби кого повалити, то не можна є таким сказати, що він має духа Господнього. Если хто приходить навмисно на вибори з думкою, аби вибрати когось, не зважаючи на се, які будуть з того наслідки, такий напевно не оказує духа Господнього. Причина є ся, що він руководиться самолюбством а не любовю. Если всі члени зійдуться, маючи щире бажанне сповняти волю Божу не дивлячись на се, що описля буде, такі оказують духа Господнього. Маючи такого духа в серці, коли ще попросять Господа о поміч, можуть сміло голосувати і бути певними, що сповнюють Господню волю; і кожний може бути спокійний, що добрий буде вислід з того.

16. Який є дух Господень? „Бог є любов; і хто пробуває в любові, в Бозі пробуває, а Бог в нім.“ „По тім пізнаємо, що ми в Ньому пробуваємо, а Він в нас, що зі Свого духа дав нам.“ (1. Йоана 4:16, 13) Так отже бачимо, що дух Господен є дух любові. Совершенна любов, значить в совершенний спосіб оказувати своє несамолюбство, — любов. Де є самолюбство, там нема любові. Одно другому противорічить. Де є розділ в згромадженню, можемо зовсім певно сказати, що по стороні деяких, если не

у всіх є самолюбство. Де перемагає самолюбство, се є доказом, що такі не є віддані Богу. Колись ми переконаємось, що непорозуміння в згромадженні повстало в наслідок самолюбства деяких членів.

17. * Нехай-же кождий на бік усуне самолюбство, викине його зі свого серця і щиро закликає: „Господи не хочу ділати нічого, що противилобся Твоїй волі. Я радо буду все-гда сповняти Твою волю.” Нехай кождий в церкві так учинить, а непорозуміння само від себе усунуться. В згромадженні де є непорозуміння, если кождий член схоче і буде Бога просити, „аби Він міг виконати Божу волю, і усуне на бік своє самолюбство, там непорозуміння зникне, а прийде спокій і радість. Хто оказує противного духа, такий не може довго позіставати в Тілі Христовім, як що в Нім, коли був. „Надійся на Господа всім серцем твоїм і не покладайся на власний твій розум. На всіх стежках твоїх думай про Його, а Він простуватиме шляхи твої.” — Кн. Прип. Сол. 3:5, 6.

* Не намагайтеся прийти до якого заклячення, если воно противиться Слову Божому. Не думай про себе дуже високо. Памятай, що коли ти посвятився Господу, тепер вже не маєш права жадати від других, щоби тобі віддавали честь, — до Колосян 3:3.

18. * Если бачимо наглядно, що хтось є почвятий і помазаний св. духом, тоді нехай ніхто не спішить скоро карати такого брата. Дехто йде на згромадження з такою думкою, щоби понизити брата усуваючи його від праці. В такім нема духа Господнього. Памятаймо на слова Господні: „Не дотиркайтесь моїх помазаників.” Бо пониження, або вишвищення походять від Бога — Не. 105:15; 75:6. Нехай ніхто не намагається старшувати, если до того не є уповажений. Кждий слуга стоїть або нале своєму панови. Если згромадження „екклезія”, рішило, що 75 процент всіх голосуючих рішає о виборі члена, а брат отримав 75 прц. голосів, тоді всі повинні бути вдоволені, що тим зістала оказана воля Господня, і ждати, аж Господь сам вкаже в якийсь спосіб, чи Він се похваляє, чи ні. Ні один член тіла не має права рішати о другім члені, та о степені його вірності. Господь є суддя. Если же Господь оказав через згромадження, що Він приймає, когось за слугу для згромадження, тоді Господь почтив такого члена; а коли один член є в чести, то всі члени радуються з ним. — 1. до Кор. 12:26.

* Часом трапляється, що такий званий брат в Христі, любить розносити погані вісти о другім браті, сподіючись кинути неславу на свого брата, аби його вигнати в сей спосіб з поміж людей Божих. Чи такий має право до сього? Розуміється, що ні. Навпаки, такий, що розсіває такі вісти, показує, що не має духа Господнього, а що найменше хвилево, оказує духа сатани.

19. * Если брат в згромадженні прогрішиться, треба його укарати по закону. Ісус Христос подав правило, як треба поступити з провинившимся. Понад се иншого правила нема. (Мат. 18:15-18) Дух Господень не уповажує нікого, аби він сам, як член або як урядник вимірлював собі справедливість. Навіть згромадження „екклезія”, не має права накладати кари на провинившого.

20. * Все, що екклезія може властиво зробити, се не уважати брата за свого, если докажеться йому вину. Се ділатися в сій цілі, щоби такого опам'ятати перед грозичим йому небезпеченством, аби повстав з упадку. Се є чин любови, маючи на цілі помочти, а не шкодити. Если провинившийся вернеться назад до згромадження і оказе духа Господнього і просить, щоби дарувати йому, тоді обовязком екклезії прийняти його до себе і чинити все, щоби йому помочти. Такий є дух Господень, і кождий, хто належить по правді до тіла Христового, оказе такого духа.

21. * Бог умістив члени в тілі, так, як йому подобалося, тому кождий повинен сповняти обовязки, які належать до него, і не мішатися до справ другого. Памятаймо на слова перестороги, сказані Ап. Павлом: „Пресимо вас Браття, щоби ви... були тихі, та чинили своє діло.” (1. до Сол. 4:10, 11). Порядок в тілі вимагає від кождого члена, щоби старався усильно чинити се, що належить до нього, та не старався перешкоджувати другому в виконанні його обовязків, або взагалі не мішався не до своїх справ. Хто має духа Господнього сей не буде самовільно, або в острый спосіб обходитися з яким небудь членом тіла Христового. — 1. Петра 5:2.

СТАРАЙМОСЯ О МИР СПОКІЙ

22. * Царське священство, котрим є Христос (Голова і Тіло) було представлено в образі через Мелхиседека. Бог не тільки ужив Мелхиседека, як прообразу, але його іменем і онієм предсказав духа або усносіблення, яке мають оказувати, сі, що будуть становити се священство, котрих прообразом був Мелхиседек. Написано: „Бо сей Мелхиседек, цар Салимський, священник Бога вишнього, що зустрів Авраама, як вертався він з побоевища царів, і благословив його і йому Авраам уділив десятину з усього, котрого імя значить найперше цар правди, а потім і цар Салимський, се є цар мира-впокою.” — до Жидів 7:1, 2.

23. * З того слідує, що хто не буде, або не схоче жити в згоді зі своїми братами, сей не буде міг належати до числа прославленого священства. Яке би він і там не займав становище у великім Божім пляні, то до священників почину Мелхиседека не буде належати. Хто любить сперечатися і сваритися, такий нехай не обманює себе, думаючи, що може жити в незгоді з другими і рівночасно бути царським священником. Найбільшим бажанням кождого правдивого Християнина отримати похвалу від Бога, і в сьом часі бачити предвічного Отця в його славі і красі.

24. * Запамятай собі, як о тім говорять Ап. Павло: „Дбайте про мир-впокій з усіма і про святість, без чого ніхто не побачить Бога, наглядаючи, щоби хто не віднав від благодати (ласки) Божої, щоби який гіркий корінь вирісши в гору, не зашкодив вам, і тим не опоганились многи.” (до Жидів 12:14, 15) Такий є закон Божий, або правило, якого мусять придержуватися всі, ті, кому буде дано оглядати Бога Єгови.

25 Часами хтось має щось проти брата свого. Та він дозволяє, щоби ся гіркість, котра неначе малий корінь залустила, стала рости в нім що раз більше, аж вкінці стане його пачи. В своїй голові він побільшає дійсню, чи там урешну кривду, яка йому зістала заподіяна, аж вкінці з мухи виросте великий віл. Тоді він починає розповідати другим о своїй кривді, і за кожним разом збільшає сю історію по трошки на свою користь. Його імагінація виростає, але також виростає його гіркість і показує се перед другими. Так ділає він з двох причин: щоби взбудити в других симпатію до себе, і щоби пошкодити своєму братови, котрий його скривдив.

26 Всюди знайдуться такі браття, що люблять слухати плітки-обмови, із чим більшою увагою прислухуються, тим більше чують симпатію до того, що таке плете, і вкінці, повстає в них почуття обов'язку встанути в обороні, ніби то погрішного. Та се до них не належить! Але вони кажуть: Я не можу стерпіти кривди! І починається неспокій в класі. Так вони стаються покривджі, яко такі, що мішаються до чужих справ; чого св. Письмо виразно забороняє — 1. Петра 4:15.

27 Таким чином нічим неприємні браття стаються опоганені. Добре то Ап. Павло говорить, що корінь гіркий, если виросте, шкодить одному, і если росте дальше, опоганяє многих. Чи не буває так часто по згромадженнях? Наперед повстає непорозуміння між двома братами, опісля вміщуються до того другі, й огонь готовий, если не йдеться дорогою, яку вказує св. Письмо.

« Яка причина цього? Всегда самолюбство якогось брата вийде на яв. Намятаймо, що самолюбство противиться любови. Де самолюбство залустило корінь і виросте в гіркість там любов зникає; а коли любов зникає, там виростає засліплення. Так само говорить і Апостол, що до цього мусить прийти. Дуже часто лучається, що в тім, в котрім виросте така гіркість, такий скоро тратить правду і покидає її. Многі нерозумілися, чому?»

28 « Дійсна причина лежить в самолюбстві, яка доводить до гіркоти, а непогамована гіркість доводить до неспокою і спричиняє опоганення многих, і виганяє любов зі серця. Апостол говорить ясно, що ми мусимо мати серця зєдинені, если хочемо належито порозуміти тайну Божу. „Во хочу, щоб ви знали, як дуже ревнує про вас і про Лаодичан, і про тих, що не бачили обличчя мого, щоби зраділи їх серця і зєдинились в любови і збогатили повнотою розуміння і пізнання тайни Бога, Отця Христа, в котрім укриті всі скарби мудрости і знання.“ (до Кол. 2:1-3; грецький переклад) Ніхто не може жити в своїм серці гіркість проти свого брата і бути довго в правді. Сліпота його велика і настане темрява.

29 Ніхто не має права судити другого. Коли-ж бачимо очі самолюбства, які оказують брати, можемо сейчас пізнати, з якого жерела сі очі походять. Ісус сказав: „Пізнаєте їх по овчач їх.“ (Мат 7:16.) Сі що остаточно будуть членами Тіла Христового, мусить мати очі духа. „А овчач духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра.“ — до Галат 5:22.

Апостол Павло пишучи до тих, котрих Бог розложив у

Тілі, і бажаючи, щоби учинили своє покаювання і вибрання певним і знайшлися на все в славнім Тілі, так каже: „І про се молюся, щоб ваша любов більш і більш зростала у пізнанню і у всякім досвіді, щоб ви оцінювали що ліпше, щоб ви були чисті і без образи в день Христа; були повні плодів справедливости, котрі є через Ісуса Христа, на славу і хвалу Бога.“ (до Филип. 1:9-11) Нехайже кождий член тіла перебуває в мирі, і виростає в олові праведности, щоби в Богом назначнім часі він міг радуватися невисказаним щасттям оглядати Божу лицем в лице.

30 Голова тіла терпів сам і зносив се мужно і спокійно. Як Він терпів так подібно і прочі члени тіла мусять терпіти. Коли його злословили, Він нікого не злословив; коли його зневажали, він не відплачувався їм тим самим. Кождий, хто буде членом Тіла Христового, мусить мати такого самого духа, бути подібним у всім Голові своїй.

Щоби допомогти членам Тіла в їх пробах ап. Петро писав: „Наконець будьте всі одної думки, співчуваючі, братолюбиві, милосердні, привітливі; не віддаючи зло за зло, або лихословлення за лихословлення, а насупроти благословляйте, знаючи, що ви на те покликані, щоб унаслідили благословення. Бо хто хоче жити любити і видіти лні добрі, нехай повдержує свій язик від злого і уста свої, щоб не говорили зради; нехай ухиляється від злого, а робить добре, нехай шукає мира-словою і стремить до нього, бо очі Господні на праведних і уші його на молитву їх; лице-ж Господнє проти тих, що зло роблять.“ (1 Петра 3:8-12) З сих слів св. Письма бачимо, що молитви тих, хто живить в своїм серці гнів і гіркість проти своїх братів, тяжко аби були вислухані. Чин Мелхиседеківого священства мусить жити в мирі з Богом і жити в мирі братами. Сього декому потрібно, щоби дорога між створінням, а великим Створителем була отворена і незагороджена, щоб молитви створінь могли мати доступ до уш його. До таких ап. Петро так промовляє: „Витайте один одного лощаюною любови. Мир вам всім, що є в Христі Ісусі.“ — 1 Петра 5:14.

« ЄДНІСТЬ »

31 Не треба і доказувати, що в Тілі Христа мусить панувати єдність. Противне єдності, се — розділ. Сварня і спори ведуть до розділу і нищать єдність. Насіння обітниць є майже на укінченню. Устаючі, що тут живучі на землі члени підпадають тепер особливим нападкам сатани. Він є тяжким їх ворогом. Хитрість і обманство се найулюбленіші його способи. Сатана уживас хитрасти і зводить деяких братів, підсудуючи, їм на серце, що хтось другий скривдив їх, і що вони мають право чутися уражені, і повинні жадати задовільчєння і укарати винних. Така думка неначе зроджує корінь гіркий, котрий виростає в гнів. Если гнів в такім браті возьме верх, тоді в згромадженню приходить до неспокою. „Палкий чоловік доводить до сварки, а лагідний втихомиряє незгоду.“ — Кн. Прип. Солом. 15:18.

32 Хто є гордий і прийде йому на думку, що йому не віддають належної пошани, і що йому належиться більша-

честь і становище вище, тоді протиник докладає своїх сил, щоби такого брата довести, щоби розпочав песнопій в класі: „Надутий розпалює сварку, хто-ж на діється на Господа, — добро йому буде.” — Кн. Приц. Сол. 28:25.

Єсли який брат гнівається на другого брата і сего гніву не гамує в собі, се доведе до незгоди. „Чоловік гнівливий розводить сварку, та й палкою не трохи грішить.” — Кн. Приц. Сол. 29:22.

☞ Де є незгода сварни, там не має єдності. Але єдність в тілі Христа мусить бути і буде. До членів Тіла Ап. Павло говорить: „Нічого не робіть зі сварливости або із пустої слави, а смирним розумом уважайте один одного більшим себе.” (До Филиппи 2:3) Тут Ап. показує, що гордість і самолюбство є початком сварни. На нижім місці Апостола вказує, що такий, хто думає про себе вище, аніж повинен є самолюбець і гордий і тому не поступає після Слова Божого. Се допроваджує до задрости, обмов сварни і до погубних спорів; і дальше каже виразно, що такі не належать до Тіла Христового, хотий би вони себе і за таких мали. — 1. до Тимот. 6:4, 5.

☞ Що між членами Тіла Христового мусить бути єдність, видно із слів самого Ісуса: „Не про сих же (апостолів) тільки молю, а також і за тими, що задля слова їх увірують в мене, щоби всі були одно, як Ти Отче в мені, а я в Тобі; щоби і вони в нас були одно, щоби світ увірував, що Ти мене післав єси. І славу, котру ти мені дав, я дав їм, щоби вони були одно, як ми є одно. Я в них, а Ти в мені, щоби були звершені в одно, і щоби світ зрозумів, що ти мене післав єси і їх полюбив, як і мене полюбив єси.” (Йоан 17:20-23) Сі слова доказують, що в тілі Христа мусить набувати повна єдність, і там де нема тої єдності між членами, по сій стороні зависі, вони мусять ужити своїх сил і узунути від себе всякі спори, сварни і непорозуміння і старатися, о єдність і мати духа єдності.

☞ Слова, котрий розкладає члени в Тілі, через свого пророка висказує пророцтво, котре головню відноситься до кінця віку, і такими словами кладе великий натиск на єдність, кажучи: „Гайно, як добре і люблю, коли брати живуть вкупі! Як пахуче миро на голові, що на бороду спадає, на бороду Аарона, що спадає на край одежі його. Як роса Ермонська, що на гори Сиона спадає: бо там післав Господь людям благословення і життя по віки.” — Цесаляма 133.

ЄДНІСТЬ В ДІЛАННЮ

☞ Ап. Павло кладе великий натиск на вагу єдності. Щирими словами, він молить Церкву, щоби поступали гідно в своїм покликанню, і таке додає: „Благаю вас, старайтеся держати єдність духа в мирнім союзі. Одно тіло й один дух, як ви і покликані до одной надії вашого покликання. Один Господь, одна віра, одно крещення. Один Бог і Отець всіх, котрий є над усіма, і через всіх і у всіх вас. Та кождому з нас дала ласка (благодать) по мірі Христового дарування... І він настановив одних апостолами, а других пророками, інших же євангеліс-

тами (благовістниками) а інших настирями і учителями, на зверхнине святих, на діло служення, на збудованне тіла Христового: аж дійдемо всі до єдності віри і пізнання Сина Божого, до звершеного чоловіка, до міри зросту повноти Христової.” — до Ефесе. 4:3-7; 11-13.

☞ Ні один з правдивих Християн не сумнівається сьогодні, що Господь Ісусе вдруге приеутний на землі. Всі, що належать до Тіла Христового, люблять Його присутного. Такі сьогодні бачать, що Господь є „Вірний і Правдивий, і судить і воює по правді.” (Одкр. 19:11) Вони пізнають, що Господь Ісусе виконує своє діло згідно з волею свого Отця. Кождий член Тіла по сій стороні зависі, котрий старастся політати членом, мусить бути в єдності з працею, яку Господь доконує, бо в св. Письмі читаємо: „А війська, що на небі йшли слідом за Ним на білих конях, зодягнених у виссон білий і чистий.” (Одкр. 19:14) Іншими словами сі члени тіла по сій стороні зависі можна пізнати по одежах, показуючи, що вони є в одній єдності і згоді з головою, і діляють єдноту під його проведом і вказівками.

☞ Господь перебуває у своїй святині. Через якийсь час відбувався іспит святих. До тих, що перейшли сей іспит, Він каже: „Ввійди в радість твого Пана.” Всі члени тіла пізнаючи, се входять в радість Господній. Кождий мусить признати, що Господь має тільки одну методу ділання, і так також Він ділає і на землі. Не лицювалоби мати Йому більше метод. Тому він такий дає розказ своєму Тілу: „І проповідувати будеться євангелія (радїсна новина) царства по всій вселенній на єдноту всім народам: і тоді прийде кінець.” (Матея 24:14) Згідно з тим Єгова каже: „Проте ви свідки у мене, що Я — Бог.” А на другім місці каже, ви всі є членами Х р и с т а, несучи радієну вість мира і спасення. — Ісаїя 43:12; 52:7.

☞ Хто з людей живючих сьогодні на землі виконує сей приказ, даний через Христа? В своїй покорі і скромности можемо сказати, що тільки одні члени Товариства Дослідників Біблії. Але не забуваймо, що хто радо і охотно виконує сю роботу і є в тілі Христа, сього умістив Бог там, де хотів. По овочах їх пізнаєте їх.

☞ Але чи є такі, що називаються членами тіла Христового, а спротивляються давати народам єдноту о Царстві Божім, як то Він приказав? Так, є такі. Чи оказують вони самолюбство, займаються єстетями, обмовами, очерненнями і переслідуванням, старатимь знищити вплив тих, котрі дають єдноту? Так. Чи такі, що так спротивляються можуть бути членами тіла Христового? Господь є суддя. Одначе між членами Тіла є і мусить бути єдність.

БЕЗЗАКОННС

☞ Не кождий є Жидом, хто з перху є Жидом. (до Римл. 2:28) Не кождий є членом Тіла Христового, хто так називає себе. (Мат 7:21) Позаяк Слово Боже ясно каже, що в Церкві і в праці Господній мусить бути порядок; що Його вибрані мусять жити в мирі і святости; що між ними мусить бути єдність серця і єдність ділання; то що сказати о тих, що не хотять заховати сього правила Бо-

жого і бути йому послухні? Йти проти заповіді Божої, або волі є беззаконням. Слово Боже є його законом, правом. Хто любить самолюбство, спори і сварні, сей є на дорозі до беззаконня. Деякі з таких стараються відтягнути других від їх служби і праці для Господа. Власні слова Господа Ісуса показують, що в часі життя Він позбирав тих, що соблазняють других і стараються робити роздвоєніє і творять беззаконня. Ми тепер живемо при кінці життя. Учитель сказав так: „Пішли син чоловічий ангели свої і незбирають вони з царства його все, що блазнить, і всіх, що роблять беззаконня. — Матей 13:41.

Трєба завважати, що їх не будеться збирати з номінальної церкви, а з поміж тих, що є класом царства. Вони мусіли, хоч принаймні хвилиною, уважати себе за членів діла і за царський класу. Якійсь час вони могли бути членами, але опісля не хотіли слухати розказу, якому підчиняється Церква, і не хотіли жити в мирі і позіставати в єдності духа, і виконувати спільно працю Господню. Через се вони сталися беззаконними.

Пам'ятаймо доргі браття, і зрозуміймо добре, що бути вірним Богу і Господу Ісусу Христу означає виконувати його роботу так, як Він призначив. Тільки вірний в серці і в ділі, такий отримає від Нього надгороду.

СТАНЬМО РАМЯ В РАМЯ

Кожний член Тіла, поки живе тут є слабкий. Та Бог судить його не потілу, а по його серцю; се значить відповідно до того, з яких інтенцій він що робить. Тому най ніхто не судить інакше брата свого. „Дятого від сьогодні не знаємо нікого по тілу. Коли-ж і знали Христа по тілу, то тепер вже більше не знаємо (Його так).“ — 2 до Коринтян 5:16.

Кожний брат повинен співчувати своєму братови і старатися помочи йому. Коли його брат терить, він з ним терить; если він є в чести, тоді і він радується. Члени Тіла Христового з коначности вже мусять лучитися взаємно союзом любови. Таких нема тут багато. Вони всі мусять бути одно. Кожний член Тіла мусить і буде любити другого члена. Як се Апостол каже: „Ніхто сам

себе не ненавидить.“ Любити себе взаємно, значить усунути на бік самолюбство і дбати о духове добро свого брата. Несамолубство каже йому помагати своєму братови. Він буде хотіти бачити свого брата, аби був діяльним в Господній праці і допоможе йому в тім, що тільки буде в його силі. Він буде розуміти, що всяка кривда учинена ним своєму братови, буде кривдою для цілого Тіла Христового. Тому нехай брати занехають всяких спорів і сварень. Працюймо всі разом рамя в рамя. Жиймо в згоді і мирі, як каже Ап. Павло: „Тільки жийте достойно благовісттю Христового, щоб, чи я прийду та побачу вас, чи то й не буду між вами, почув про вас, що стоїте єдинодушно і згідно боретесь за віру благовісттю (веселої новини), і що в нім не дасться відстрашити противникам вашим; се для них є знаком певної погубеї, а для вас (знаком) спасення — і то від Бога.“ — до Филипьян 1:27, 28.

СЕ ГОСПОДЬ ВОЮЄ

Ворог є сильний і могутий. Він старається знищити членів Тіла. Всі свої сили звертає проти насіння обітницї. Та вони йдучи дорогою, яку їм визначив Господь чуються безпечними. Їх безпека і певність опираються на тім, що вони позістають вірні і передані Господу і його справі. Господь через свого пророка так заохочує: „Полюбіть Господа, всі його праведні.“ Псалма 31:23.

Коли ворог збирає всі свої сили до послідного атаку, то кожний член Тіла Христового нехай памятає, що се не його боротьба, а Господа. Господь йде вперед і Він є певний своєї побіди. Захочаймо його порядок і жиймо в мирі, а серця і руки наші нехай лучить одна любов. Най кожний з нас сповняє свою частку роботи і разом весело співаймо: Царство небес приближилось! Ось Господь царює!

Всі, що так покликані і вибрані, если позістануть вірні, аж до кінця, будуть з Господом радуватись великою побідою. З його рук вони отримають вінець життя і будуть на віки в преславнім Тілі Христовім, будуть членами царського священства на віки, по чину Мелхиседека.

Освободженне Петра з в'язниці

ІРОД ХОЧЕ ПРИДОБРИТИСЬ ЖИДАМ — АНГЕЛ ОСВОБОДЖУЄ ПЕТРА — ПЕРЕСЛІДУВАННЄ ДОДАЄ БІЛЬШОЇ РЕВНОСТІ — СМЕРТЬ ІРОДА МАЄ СИМВОЛІЧНЕ ЗНАЧІННЄ

„Ангел Господень кружляє кругом боящихся його і визволяє їх.“ — Псалма 34:7.

В міжчасі, як Варнава і Павло Прийшли з Антиохії до Єрусалиму з дарами від братів, щоб помочи голодним, цар Ірод став деяких з Церкви єрусалимської переслідувати. Він ув'язнив Якова, брата Іоана, і кавав стягти йому голову. Що він мав проти нього, того не знаємо.

Се цілава річ, (і певно не без символічного значіння), що в часі, коли зложилася Церква в Єрусалимі, Жиди були під панованнем Римлян, а в їх домах представителем Римлян був Ірод, що походив з роду Езава. Ірод бачив, що смерть Якова сподобалася Жидам, тому, щоб

забезпечити свою позицію між ними, кавав аловити Петра і кинути до в'язниці з наміром убити його також. Сталося се перед самою пасхою. Петра вкинули до в'язниці, щоб там перетримати його, аж мине пасха. Не так, як його Учителя, котрого смерть принаглила пасха, Петрова смерть через пасху була відложена. Чотирох жовнів стерегло його там. Здається тому так учинили, бо політичні власти намітали ще добре, як апостоли вже раз зістались освобождені з в'язниці в якийсь чудесний спосіб. — Діяння Ап. 5:18-24.

По причині ув'язнення Петра церква сталася молити, щоби Господь увільнив їм Петра. Та Господь не вислухав їх зараз; аж як минув тиждень пасхи, аж тоді молитва їх зігнала вислухана. Се був надзвичайний час для Церкви. Саме тоді припадала пам'ятка вечері Господньої і річниця смерті Ісуса. Іншим разом, сей час був би для них також днем радості, яко пам'ятка побіди для Ісуса над смертю, але недавня ще смерть Якова і радість Жидів, та теперішнє ув'язнення Петра завдавало їм великого смутку.

Церква перевезла послідню ніч, сього святочного тижня на молитві. Коли вони не спали і молилися, Петро спав. Не яко би він не дбав про нічого, а тільки умучений уляг снови, покладаючи своє довіря на Господа. Щоби там не сталося, він знав, що без Божої волі Ірод не зробить йому нічого. Він знав, що його час ще не прийшов; бо Ісус сказав йому, що він постаріється і аж тоді його служба скінчиться. (Йоан 21:18) В тім часі він правдоподібно, мав около 35 літ.

АНГЕЛ ОСВОБОДЖУЄ ПЕТРА

Петра так добре стерегли, що не було вигляду на яку утечу. Послідньої ночі, коли він спав між двома жовнірами скований джума залізами, аж ось ангел розбудив його. Світло засяло в темниці, і побачив ангела, котрий торкнув його у бік і каже: Уставай борзо. І зараз кайдани нспали з рук його. І каже ангел до нього: Підпережись, привяжи саидали, постели, надінь одягу твою, і йди за мною. Петро ще не прочуявся добре із твердого сну, і треба було йому розказати, що має робити. Скороенько учинив, що ангел приказав, і так минули першу сторожу і другу і прийшли до залізних воріт, що вели на улицу. Та ворота самі відчинилися перед ними. Не чути було скрипоту; все пішло тихо і гладко. І пройшовши одну улицу, ангел опустив його.

До сього часу Петрови здавалося, що се видіння в сні. Але побачивши себе самого на улиці, переконався, що се дійсність. Він побачив, що Бог освободив його з рук Ірода і народа. Постановив тепер пійти наперед до дому Марка, щоби збудити його і дати братам знати, що він на волі. Прийшовши до дому і став з над двору стукати в двері. А там були деякі брати, що зібрались і молились за ним. На стук його вийшла молода дівчина і пізнала голос Петра. Але тим так урадувалася, що не відчинила дверей, а вбігши до хати, оповістила, що Петро стоїть перед дверима. Петро мусів ждати під дверима, бо ніхто не хотів вірити дівчині. Вони сказали, се певно ангел його. Але Петро не переставав стукати, і відчинивши двері, впустили Петра. Сей оповів їм, як ангел Господень висвободив його, і сейчас пішов в инше місце.

На другий день на дворі Ірода повстав великий переполох. Вязень утік. Ніхто не міг пояснити в який спосіб він видістався. Не інакше, хіба ті, що стерегли його, були з ним в змові, тому всіх жовнірів укарано за се.

Зараз по тім прийшла до Ірода депутація з Тиру із Сидону. З якоїсь невиясненої причини Ірод розгнівався

на міста тому вони прийшли тепер до нього перепирасити його, бо їх міста терпіли на тім. Іродови сподобалося, що вони прийшли в депутації до нього, і назначено два убравшись в царські шати, сів на престолі, і мав до людей промову. Люде, щоби підслеститись йому, сказали: Се голос Бога, а не чоловіка. Ірод прийняв сі слова з доволеньем. Та ангел Господень поразив його сейчас хоробою; його тіло стало гнити і він умер в кілька днів опісля.

Бези би хто спитав, чому Бог дозволив, що Якова забрано від його праці, не можемо дати певної відповіді на се, так само, як не можемо відповісти, чому Стефан зістав взятий. Хто посвятився Богу, сей є в його руках. Він уживає їх, так, як Йому до вподоби. Можемо сказати, що правдоподібно смерть Якова додала Церкві більшої обережності і ревності. Найважнішою наукою у всіх справах нашого життя мати віру, мати сильну волю вірити Богу у всім, а не тільки обоятно здаватися на волю Богу.

Освободження Петра показує нам наглядно, що Бог допомагає своїм людям. Скоро тільки Петро опинився в безпечнім місці, ангел зараз опустив його; бо від тоді Петро міг вже сам подбати про себе. Бог не ділає нічого для своїх слуг, що вони самі можуть зробити для себе. Если би він все для них робив, вони все були би дітьми, і не навчилися би уживати свого розуму. (до Жид. 3:14) Так і Петро тепер мав обовязок використати свою свободу, але він мусів узнати, що Господь учинив се для нього. Він також дбав о своїх братів; бо він знав, що за ним будуть шукати і будуть глядати по їх домах. З сього приміру бачимо, яка відвічальність тяжить на Церкві. Церква в Єрусалимі заслуговувала би на догану, если би вона не була молилася за Петром, коли його вчало він неї. Кожде згромадження, еклезія, є відвічальне перед Богом за свої справи, подібно, як кожда одиниця відвічає за свої. Кожда „еклезія“ повинна се розуміти і займатися справами Господніми, скоро будуть їм дані. Крім сього кожде згромадження повинно пам'ятати на цілу Церкву, і если се можливо допомагати їй. Без сумніву в наших щоденних молитвах маємо поручити Господу справи цілої Церкви.

СМЕРТЬ ІРОДА МАЄ СИМВОЛІЧНЕ ЗНАЧІННЯ

Сам Ірод і його смерть має глибоке значіння. На тім прикладі бачимо, як Церква буде освободжена від тих нещастя, котрі прийдуть на ню. Хотяй сьогодні говориться багато о свободі і вільності, то однак всюди видко змагання укоротити, зменшити свободу, головно тому, що запанувала велика сваволя, а також і тому, що деякі впливові і богаті одиниці хотять зі сього зробити великий інтерес, бизнес. Також бачимо, що духовенство всіх віроісповідань, злучившись з тамтими, буде старатись не допустити, щоби проповідувано о заложенню царства Христового, котре для них є дуже не на руку. Вірні Християни зрбають добре, коли будуть старатись о єдність між собою, пам'ятаючи, що Бог не дозволить вже ніколи, щоби

правду затьмили, які блуди, або щоби вона дісталася від ноги злим людям.

• Ірод своїм учинком показує свою облуду. Тут святую пасху, щоби заховати закон Мойсея, а рівночасно в його серці одна думка: убити Петра. Не без причини св. Чисьмо згадує о страшній смерті Ірода. Він представляє тих, котрі називають себе слугами Божими, і котрі такими повинні були бути, але коли прийшло показати се на ділі, вони скинули з себе маску і станули в ряди противників і ворогів Бога.

І хрест і меч, кулі і канони, священники і офіцери подали собі руки. А що за тим йшло знищення домів і піль, смерть молодих синів і отців, каліцтво і слабість, стогни і біль, муки і нужда, про се їм і не згадує. Се вже перейшло до історії, кажуть вони. Але, чи і Бог так само скаже? Ні! Прийде заплата їм від Бога за їх невірність і облуду. І то скоро. Се переслідування Іродове було остатнє, і закінчилося його страшною смертю. Так подібна страшна судьба спіткає і теперішніх ворогів Божих, облудників, новомодних фариссєв і єрсєв.

0

Початок місіїної праці між чужинцями

ВАРНАВА І ПАВЛО ПОЧИНАЮТЬ НОВУ ПРАЦЮ — ПОЛОЖЕННЯ РУК ЗНАКОМ ПОТВЕРДЖЕННЯ — ПАВЛО ЗМУШУЄ ЧАРІВНИКА ДО МОВЧАННЯ.

„І сказав їм: *Ідіть в увесь світ і проповідуйте євангелію усьому створінню.*” — Марко 16:15.

З початку Єрусалим був осередком усеї апостольської праці. Та з бігом часу його місце займає Антіохія.

Варнава та Павло, перебувши свято Пасхи в Єрусалимі, повернули до Антіохії, взявши з собою Марка. Видко Варнава хотів допомогти своєму кривнякови; а як найліпший спосіб уважав взяти його з собою і дати йому участь в праці Господній. Варнава, був се чоловік, що умів використати спосібности людей і використати обстановку. Був то чоловік спосібний і енергійний.

Антіохійський збір мав добрих старших, котрих можна порівняти до сімох диаконів Церкви в Єрусалимі. Були се браття широкіх поглядів і правого характеру, відповідні до праці, яка мала бути в дальшій тягу зроблена.

„Як же служили вони Господеві та постили, рече дух святий: *Відніміть мені Варнаву та Савла на діло до котрого я покликав їх.*” Слово „служили Господеві” каже нам заквітчати, що вони певно молилися, заносючи свої мольби, ідуци, що Господь розкаже їм дальше ділати.

Варнава і Павло були мудрі люди. Вони пераз розмовляли з собою о дорогах Господніх, а Павло визначно ено-віп такжє, що Господь сказав до нього. Вони бачили, що в Антіохії є багато спосібних братів, більше аніж потреба було до обслуги, але замість робити що на свою руку, вони ждали на розказ з гори. Бог нагородив їх Святий дух, правдоподібно через якогось брата пророка, між ними були також пророки, сказав їм, щоб Варнаву і Павла відлучили на діло, „до котрого Я покликав їх.”

Церква наперед помолилася і, положивши руки на обидвох відпустила їх, правдоподібно обліпивши їх грешем на дорогу. Лука каже, що „св. дух віслав їх,” але церква в Антіохії була средством, котрого до сього уживав.

ПОЛОЖЕННЯ РУК ЗНАКОМ ПОТВЕРДЖЕННЯ

Святий дух зійшов на Поганина, Корнелія, кілька літ перед тим, і зовсім певна річ, що той добрий чоловік і його родина проповідали другим о сій дорогій правді; але

праця Господня між Поганами розпочалася на більшій розміри аж від сеї хвилі.

Положення рук на тих двох не означало, що вони стають наслідниками апостолів, але було їх знаком на зверх, що вони передають своїх братів Господеві. Зовсім ясно, що вони розуміли, що так учинити мають ушваженнє від Господа, позаяк св. дух сказав: „Відлучіть мені Варнаву і Савла,” а не говорив: „Я відлучую собі Варнаву і Савла.” Вони мусіли се учинити. Положенням своїх рук на Варнаву і Савла вони овазали, що Господь затверджує їх на діло, подібно, як апостоли клали руки на нового охрестившогося.

• Добра річ, коли старші збору є такі, що люблять молитися, і що займаються справами Господніми. Господь нагороджує їх, подібно, як нагородив тих в Антіохії. Та часто буває, що старші замість зайняти справами конечними для їх добра і Церкви, і замість зайняти справами Господніми, вони займаються своїми особистими справами, думаючи тільки про свої гонори.

Се вже другий раз кладено руки на Павла. Перший раз положив свої руки на голову Савла, покірний і незнаний собі ученик, Ананія. (Дійння Ап. 9:17) Павло міг не жєзати собі, щоби який Апостол клав свої руки на нього, бо знав, що він був вибраний і без них. Також видко, що Божє воля була, щоби на сє місіїну працє не вислали його Апостоли, що були в Єрусалимі.

Ні Варнава, ні Павло не походили з Антіохії, тому легко прийшлося їм попрацати місцевих братів. Взавши зі собою Іоана Марка, котрий мав їм услужувати, прибули до Селевкїї, а звідєс поплили на Кипр і прибули до міста Саламїни. Там ходили до синагог і проповідували Слово Божє. Не маючи великого поведження покинули Саламїну і пішли до Пафи.

ПАВЛО ЗМУШУЄ ЧАРІВНИКА ДО МОВЧАННЯ

В Пафі жив римський паміетник, Сергій Павло, чоловік розумний, котрий забажав почути, що Апостоли проповідують. А був у нього Жид на імя Вар Ісус, інак

ше званий Єліма, котрий був чарівником і фальшивим пророком. Сей чоловік станув отверто проти Варнави і Павла, стараючись відвернути намісника від віри. Але Савло, (котрий від тепер вже всегда носить імя Павло), паловнившись св. духом, глянув на него і сказав: „Ой ти, повний усякого підступу і всякого зла, сину диявола, вороже всякої правди! чи не перестанеш розвертати праві дороги Господні.“ (Діяння Ап. 13:10) сказав Єлімі, що до певного часу не буде бачити сонця; і сейчас сліпота обняла чарівника, і він шукав, щоб хто провадив його за руку.“ Помимо всіх своїх хитрощей і сльозу зі силами темряви він позістав безсилий. Намісник бачучи се, увірував і дивувався науці Господній. — Діяння Апостолів 13:12.

Виступ цього чоловіка, котрого імя означає „син Ісуса“, і котрий сам називав себе „мудрим“, має своє значіння. Коли Варнава і Павло проповідували перед римським намісником, се був перший раз, коли проповідувалася євангелія царства Царства Небесного в намірі, щоби навернути його до віри Ісуса Христа. Диявол же з своєї сторони супротивлявся сьому, через своє оруддя. Павло зрозумів цілу річ. Не було иншого виходу, як приказать злому духови, щоби вийшов з сього нещасного чоловіка, як то нераз ділав наш Господь. Але тут був чоловік, котрий мав те саме імя, що Спаситель, а котрий добровільно віддався дияволу. Без сумніву, сей чоловік був добровільним оруддем сатани, при помочи котрого він думав знищити діло Господніх Апостолів.

Ся подія показує на теперішню працю Церкви, коли то на великім розмірі проповідується правду тим, котрі ще не мали надії її почути. І сьогодні є такі, що лучаться зі сильними „віка сього“, котрі є сильними протинниками правди, що закладається Царство Боже в силі, подібно, як спротивлявся правді, чоловік на імя „син Ісуса“, котрий також називав себе мудрим чоловіком. Без найменшого сумніву, ці вороги правди окажуть на нас своє ворогування. Вже тепер є багато таких, котрих обняла сліпота і не бачать дійсного положення на світі.

Всі бачать, як теперішні поли, всіх віроісповідаць, як би мацян дороги, шукаючи, щоби хто взяв їх за руку і провадив. Не сумніваємося, що багато людей в скорім часі увірить в правду Царства Божого, скоро побачать, що поли накрила темна сліпота.

Як колись так і тепер нарід є рівнодушний до правди. Він не супротивляється правді і не розуміє, і не зрозуміє, аж прийде велике горе, коли буде просив о милосердя для себе. Ті, що спротивляються правді, є такі самі, як ті, що були, коли блага вість о милосердію Божім проповідувалася Погонам. До них належать передовсім поли і пастирі стада. Вони подібні до жидівської старшини; а дальше правителі і підлори теперішнього ладу, котрі подібні до римських урядників, котрі про такі річи не журяться, хіба хтось їх підбунтує. Третім і найбільшим ворогом, се диявол, котрий через своїх посередників, слуг, супротивляється правді. Деякі з них, як Єліма добровільно йому піддаються, а другі роблять невідомо.

« Єрусалимський Собор »

„Ні, ми віруємо, що благодаттю Господа Ісуса Христа спасемося.“ — Діяння Апостолів 15:11.

Павло і Варнава працювали дальше в Антиохії, служачи братам так само добре і щиро, як і перед тим, заким були післані на спеціальну місію, і не приписували собі ніякої вищої власті тому, що мали ласку працювати між Погонам. В сїм часі, як там вони були, прийшли деякі брати з Єрусалиму, що називалися ревними і щирими братами, тай стали учити, що ніхто не може бути спасений, если не прийме обрізання по правилам закону Мойсея.

Апостоли мали з ними острі диспути, але ті були вперті і учили своє, і много здавалося, що вони мають за собою багато слушности так, що Церква уважала за мудру річ післати Павла і Варнаву і ще деяких старших до Єрусалиму, щоб спитали о тім апостолів і старших в Єрусалимі. Нема сумніву, що для деяких братів було тяжко покидати се до чого вони привикли від так довгих часів. Вість, що Погона приймають правду і що Бог зливає на них своє благословення, не примушуючи їх до заховання закону Мойсея, деяких братів, що не були, ще добре утверджені в вірі, стало се непокоїти.

Але сї пришельці були ворогами праці Господньої і старалися їй перешкодити. Павло сейчас пізнав їх характер і причини їх поступування. Пишучи до Галат

(2:4) він називає їх ложними братами, що крадькома увійшли. Вони були слугами диявола, оруддям в його руках на знищення Церкви. Можливо, що в часі диспут, які мав з ними, Павло не зрозумів ціли диявола, так ясно, як то він бачив в пізніших літах; і можливо, що одні з них були більше зведені, аніж другі. Але противники знали, що вони сїють несправду; і не встидалися говорити неправду, кажучи, що вони від Якова. Але одне і друге було лож. — до Галат 2:12; Діяння Ап. 15:24.

Павло побачивши се не хотів більше зносити. Вік бачив, що сї „брати“, зводили многих з правої дороги і учили в супереч науці Христа. По науці тих „братів“ спасення отримувалося-б через звичайні зверхні форми закону Мойсея а не через живу віру, або через відпущення гріхів задля заслуг жертви Христової, принесеної на дійсне примирення. Если би їх була правда, тоді Христос тільки домагався би заховувати закон і поправді нічого не приніс би на світ. — до Галат 5:4

Пишучи опісля о тім Павло, каже, що він пішов до Єрусалиму, бо мав обявлення від Христа, хотяй в Діяннях не говорить о тім нічого. Зовсім певно, що Павло в своїх молитвах предкладав сю річ Господеві, і Господь обявив йому в видінню, щоб йшов до Єрусалиму. Се пев-

на річ, що Павло не пішов би просити кого, як і що має учити, бо він завжди був певний себе, що навчає так, як Господь сам об'явив йому. — до Галат 1:12.

Коли мала громадка з Павлом йшла на полудне через Фінікію і Самарію відвідувала по дорозі братів і везоди оповідали їм о наверненню Поган, через, що серця братів дуже радувалися. Се для них було красною повинною, що й Поганам дає Господь мати участь в завіті ласки. — Діяння Апостолів 15:13.

Прибувши до Єрусалиму, Павло й Варнава були прийняті від Церкви і Апостолів і старших, і оповіли о всім, що Бог учинив їх руками. Також оповіли, що деякі з фарисейської секти кажуть, що Погани мусять обрізуватися і заохувати прикази Мойсея; і тому вони прийшли тут, щоб почути їх слово в сій справі. Не знаємо, чи учителі Юдаїзму прибули також з Антіохії до Єрусалиму, бо се неімовірна річ, аби вони лишилися на місці. На всякий случай вони мали своїх приятелів в Єрусалимі.

Питання було дуже пекуче. З сього, що записано, видно, що Церква в Єрусалимі не була одної думки і так само апостоли; бо если би всі були одної думки, не потреба би було собору. Правдоподібно, що багато, котрі бачили ясно, що закон Мойсея не обов'язує віруючого в Христа, і котрі розуміли, що від часу принесення правдивої жертви за гріхи, священничий уряд Левітів тим самим скінчився, однак, що до обрізання не мали ясного погляду; бо неправді обрізання відділило нарід Авраама від всіх прочих народів.

Коли зібрався собор, було багато бесіди. Виходить, що окрім апостолів і старших багато ще забирало слово. Коли дискусія тягнулася вже довгий час встав Петро і звернув увагу на факт, всім добре знаний, що кілька літ тому Бог вибрав його зломіж Апостолів, щоб через його уста Погани почули Слово Боже і повірвали. Він сказав, що Бог, котрий знає серця людей, показав се на Поганах в домі Корнелія, даючи їм так само свого св. духа, як се дав Апостолам; се значить, що Бог, що до сього не учинив різниці між Апостолами а сими Поганами. Всі зістали очищені в своїх серцях через віру.

Петро продовжав дальше — а з його слів видно, що на соборі було поважне число таких, котрі схилилися на сторону фарисейів — і сказав: „Тепер же чого спокушуете Бога, щоб наложив ярмо на шию ученикам, котрого, ні батьки наші ні ми не змogli носити?“ (Діяння Ап. 15:10) Закон був тягарем, а не помочю. Кождий добрий чоловік відчував, що закон був проти нього і осуджував його. (до Римл. 7:24; д. Колос. 2:14) І сказав, що спасенне прийшло з ласки і через віру, так для Поган, як і Жидів. Петро бачив ясно, що Бог покликав тих Поган, щоб радувалися спасенням в Христі, без згляду на закон Мойсея або обрізання, і если рішення їх буде рівнатися, що сі люде дучше знають, що в коначне чоловікови до спасення, як сам Бог. Петро назвав се спокушуванням Бога, бо таке рішення заставило би Бога оказати на яв своє невдоволенне.

Досі ні Павло ані Варнава не промовляли. Тепер Варнава перший, опісля Павло стали оповідати про чуда

і дивні діла, які Бог сотворив ними між Поганами. Яких аргументів вони вживали в своїх промовах, не сказано, але сі факти, які згадав Петро а опісля Варнава і Павло дали Богу відповідь на всі твердження тамтих.

Тепер забрав слово Яков і став промовляти. Він не згадував о законі або о обрізання, але говорив о пляні Божім. Без сумніву, він тепер по раз перший зобачив плян Божий у відношенню до Ізраїля і до Поган тепер і також на будуче. Він звернув увагу собору на Слово Симона, як Бог посігив Поган, щоб вибрати собі з поміж них людей для свого імени. І сказав, що те діло годиться з словами пророка Амоса: „Після сього (як виберу собі своїх людей) и знов вернуся, і збудую знова намет Давидів.“ (Діяння Ап. 15:16) Вони всі мусяли самих себе питати, до якого часу відносив, Яков свої слова, коли повторив слова пророка: „після сього.“ Тепер Яков побачив, як часи і пери дучилися зі собою. Наперед мав вибрати із Поган для Божого імени, як Петро сказав, а опісля прийде відбудова дому Ізраїлевого; се значить приверненне Ізраїля, як нації, держави, на се, щоб слово о правді могло дійти до всіх людей.

В такий спосіб Божий плян відчинився Яковови і був даний до відома Церкві. Се, що їх нарід Ізраїльський відвернувся від Ісуса, котрий, як знали Апостоли, що Він був спасенням від Бога (Лука 2:11) мусяло завдавати сим чесним людем багато жури. Але тепер вони побачили, що Бог передсказав, що через певний протяг часу, Його спеціальна ласка буде віянята від Ізраїля, і що в тім часі буде шукати собі між Поганами таких, котрі охотно приймуть се, що відкинув Ізраїль — се величезну ласку стати співнаслідниками з апостолами і віруючими Ізраїльтянами у високім поклонянню Божім. Коли се особлявше поклонянне скінчиться, тоді природний Ізраїль буде привернений до давнього стану, і тоді прочі народи osiąгнуть через них всі ті благословення, які приготував Бог дати всім людським дітям.

З того всі, побачили, що Бог не мав на думці накладати на сих Поган, котрих покликав стати духовним Ізраїлем, різних приписів, котрі відносились тільки до тіла, як обрізання, або приписів закона, котрі не показались, повстримувати розвиток.

Всі тепер спізнали ясно, що правдиве обрізання є обрізанне серця, і що дух Божий в серці чоловіка є дучший, ніж всякі старання заховувати закон і церемонії, котрі ніколи не можуть очистити серця. І Яков рішився, щоб Поган оставити на свободі. Тоді виготовили лисьмо з поздоровленням до них, даючи загальні напівнення, і заявили, що погляди тамтих братів з Антіохії були фальшиві, і розіслали по всіх браттях. Так закінчився собор.

Так отже з сього собору вийшло, аніж сподівалися. Тоді отворився Церкві Плян Божий. Короткі слова Якова є найяснішим виясненнем Божого пляну в Новім Завіті.

Щасливі були би люде, если би Божа Церква була йшла за радою й ухвалою сього собору. Тоді не потреба булоб тих великих церковних соборів, котрі затмили ради (слова) Божі і так дуже пошкодили правді. Тоді для всіх було би ясним, що Бог післав правду, котра скорше від-

ганяла, ніж притягала людей, але котра мала послужити, щоби притягнути до Нього деяких вірних людей, котрі схотіли би статися серцем, подібні Його дорогому Синови; котрі мали статися учасниками з Ісусом в Його славнім царстві.

Знова зістало обявлено, що Бог превадить свою Церкву через своє слово. Павло і другі Апостоли мали обя-

влення, але вони ніколи не ріжнилися від Слова Його. Сі обявлення часом служили до заохоти і покріплення і були дані, як пояснення Його слова, але Бог провадив свою Церкву тільки Словом пророчим і слово пророче було би для Церкви світлом на її дорозі. Що утвердило Церкву в той час, було се, що Боже діло сповняється згідно з Його словом.

„Любов“

„Нікому в нічим не задовжуйтесь, тільки любовю один одному; хто бо любить друга, закон сповнив... і коли є яка инша заповідь, у сему слову міститься: „Люби ближнього твого, як сам себе. Любов ближньому зла не робить; тим любов — сповнення закону. — до Римлян 13:8-10.

Наша любов до Бога й один до одного повинна бути така, щоби ми були готові віддати наше життя в службі для Нього й за членів тіла Христового. Если тільки така любов розвивається в нас, то служба для Господа стає для нас солодкою, а час значно короткій, короткій ніж час Якова, котрий служив за Рахелю сім років. Однак його любов до неї була така велика, що сім років видались йому наче кілька днів (1. Мой. 29:20) Если-б ми були ближці довершенної любови, то наше життя в службі Господній, без згаду де і в якім місці нас буде уживати, така служба буде нашою приємністю, й угодна Богу. Розваживши велику любов Божу до нас, в заміну за се, ми повинні спродити в нас таку саму любов. Ми тоді буди-б охочі любити Його з цілого серця, душі силн й ума. Тоді ми любили-б один одного, так, як Він полюбив нас. В сей спосіб ми можемо Йому (Богу) угодити. В сей спосіб можемо сповнити духа закону, котрого в инший спосіб ніяк не можемо сповнити.

Брате, сестро, чи ти коли розважав і роздумував про Бога, котрого одною з прикмет є любов? Так Бог є любов. Чи розважав над сим саме, як велика Його любов була й є для нас? Чи серце твоє є переповнене радістю, коли ти читав про сю чудну любов Божу, про котру учив Ісус та писали натхненні писателі?

Ап. Іоан був один з тих, що писав багато про любов; слухайте, як він пише: (Іоана 3:1) „Гледіть, яку любов дав наш Отець, щоб ми діти Божі звалися.“ Чи ти думаєш про се? Покликані на се, щоби синами й дочками Божи ми зватися, втягнені в родину Божу, й мати Ісуса за старшого брата, а з часом статися з Ним учасником слави в царстві небесному. Так приятелі, Той, що дав нам Ісуса ласкаво дасть нам з ним всі річи. Тому Ап. Іоан міг сказати: „У сьому явився любов Божя в нас, що Бог Сина свого єдинородного у світ післав, щоб ми жили через Нього. У сьому любов, не що ми любили Бога, а що Він любив нас...“ (1. Иоана 4:9, 10) Так, Він любив нас перш, ніж ми Його. Коли ми були безсилні, коли не було руки спасаючої, так, у властивім часі Христос умер за грішників. Бог явив Свою любов до нас (у тому), що як ще ми були грішниками, Христос за нас умер.“ (до Римл. 5; 6, 8) Приятелі, тут являється чиста несамолюбна любов; як ще ми були грішники, відчу-

жнені від Бога, Христос за нас умер. О, чи ми хотіли частинно можемо відплатитися через нашу любов до Нього? Істинно, що як тільки ми маємо Його, то ми будемо і любити Його, бо любов плодить любов. Чи ми можемо повторити за Ап. Павлом: „Уневився бо я, що ні смертні життя, ні ангели, ні князівства, ні сили, ні території, ні бурі, ні висота ні глибина, ні инше усяко твориво не може розлучити нас від любови Божої, що в Христі Ісусі, Господі нашим.“ (до Римлян 8:38, 39). Не тільки, що ми повинні любити Бога горічно, й бути нерозлучними від тої любови, але також ми маємо любити тих, котрі є споджені Ним (через Слово Правди); бо се нова заповідь дана нам Христом, а се: „як я любив вас, щоб і ви любили один одного.“ — Іоан 13:35.

Если ми так любимо один одного, то се справді є любов. Если ми любимо один одного, так, як Христос полюбив нас, то ся любов вказує нам на се, щоби ми і клали своє життя один за одного, если заходить потреба. Про се Іоан говорить: „У сьому пізнали ми любов, що Він за нас душу [життя] положив, так ми повинні за братів душі [життя наше] класти.“ (1. Иоана 3:16). Правда, що еще нас так не пробувано, але коли-б прийшлося положити життя своє за брата, чи ми готові се зробити? Чи наша любов один до одного осигнула вже стати довершенности, котру випреваджує на світло Слово Правди? Если ми так любимо, тоді будемо вважати на кожде наше слово, та пильнувати наше діло, щоби не обидити нашого брата, бо не бажаємо зранити того, кого ми любимо. Також з любови ми повинні служити один одному. Служба побуджена любовю є приємною службою, а тяжка праця заміняється на легку, тому, що вона є приємною службою, вона є угодна і приятна Богу. Если ми так любимо, тоді сміло можемо за Ап. Павлом сказати: „Коли-ж оце є утішення в Христі, або яка одрада любови, коли є яка спільність духа коли є яка милість і милосердя то сповніть мою радість, щоб однаково думали, одну любов маючи один дух і один рр...“ (Филип. 2:1,2) Браття! Чи ви бачите єдність, якої Ап. Павло бажає, щоби була поміж нами? Він також каже: „Нічого не робячи перекором, або з марної слави; смирним розумом один одного вважаючи більшим себе.“ до Филип. 2:3) Ми не повинні задрости один одному, але смирним розумом, вважати

один одного більшим себе, так если ми не маємо, щось доброго сказати про нашого брата, то не кажим нічого, що більше не говорім злого, бо Бог введе все на світло. „Не про своє кожен, а також про другого справи (рiчи) дбайте. Так бо нехай думається в вас, як і в Христi Ісусi.“ (до Филип. 2:4, 5), Чи не бачите, як через розвiй любови ми стаємося подiбними Ісусови? І запевно се повинен бути наш найвищий замір. Далше Ап. Павло говорить: „Що-ж до братньої любови, то не треба писати вам, самi бо ви навчені від Бога любити один одного.“ (1. до Солон. 4:9) А Ап. Петро говорить так: „Душi ванi очистивши, в послусi духом правди, на братню любов величезну, із чистого серця любiте один одного щиро.“ — 1. Петра 1:22.

Знову Йоан говорить: „Любiть один одного; бо любов від Бога, кожен, хто любiть, від Бога сподожений, і знає Бога; хто не любiть, не пізнав Бога, бо Бог любов.“ (1. Йоана 4:7, 8) Чи тодi любов не є важною? Промисляйте про ті рiчи, рiзвважуйте їх, радієть в любi. Бо говорить той самий Апостол: „Ми знаємо, що перейшли від смерти у життє, бо любимо братів.“ (1. Йоана 3:14) Як ми можемо знати? Тому, що ми любимо братів. Безумнiву много із вас дало собі подiбне питання, іменно: „Чи перейшов від смерти в життє?“ — чи я будучи на пробi побiдаю в Христi Ісусi, так, щоби я пробудився подiбний йому, й не прийти на суд [пробу] знова? се є думка. Если ти робиш, так, що ти можеш знайти віднесiль. Чи ти любиш братів гарячо з чистого серця. Если так, то ти перейшов від смерти у життє, як сказав Йоан, а він є доброю повагою. Він також каже: „Коли-ж любимо один одного, то Бог у нас пробував, і любов його звершена в нас.“ По цьому знаємо, що в ньому пробуємо, а він у нас, що від Духа Свого дав нам.“ (1. Йоана 4:12, 13) Безумнiву, що се є спосiб в котрiм його дух свiдчить нашому духови, що ми є його дiтьми, а если дiтьми, то й наслідниками і т. д. Як тодi є важною любов один до одного. Вона показує нам стан в котрiм ми знаходимося що до злуки з нашим небесним Отцем. Любов є законом синівства, бо „ми любимо його, бо він перший любив нас. Коли хто каже, що люблю Бога, а брата свого ненавидить, той ложник; бо хто не любить брата, котрого бачить, Бога котрого не бачить, як може любити?“ Неможливо. Йоан каже, що коли хто ставить таке твердження, то він ложник — брехун. Если думаємо, що любимо Бога а брата свого не любимо, ми тільки обманюємо себе; бо ми маємо його заповідь, іменно: „Хто любить Бога, любить і брата свого.“ (1. Йоана 4:19-21) Тодi ми, котрi думаємо, що любимо Бога дослідим самих себе а побачимо, чи ми любимо брата свого. Если любимо брата свого, то в сiм не робимо жадної похибки. І далше приятелі: „Не любiм словом ані язиком, а ділом і правдою.“ (1. Йоана 3:18) В сей спосiб ми можемо берегти себе в любi Вожiй дождаючи ласки Господа нашого Ісуса Христа до вічного життє. (Юла 21) Если ми маємо любов до Бога й один для одного, то се є доказ для нас і для других, що ми маємо духа Божого, бо один з перших овоцiв є любов. (до Галат 5:22) Любов не тільки є овоцем, але любов і віра творять нагрудник, котрий становить

часть оборонної зброї, і се є кiнечним мати усю зброю Вожу, щоби ми могли встояти в лихий час, кiнечним є також, щоби ми були сильно закорінені і утвержені у любi, щоб ми могли зрозуміти, з всіма святими, що таке ширина, й довжина, глибина, й висота, й зрозуміти любов Христову, що перевищує всякий людський розум, котрi по постанві його покликані. (до Римл. 8:28) Так, „Знаємо-ж, що любiчим Бога все допомагає до доброго, щоб сповнялись всякою повнею Божою.“ (до Ефес. 3:7-19) Ап. Яков говорить: „Блажен чоловік, що витерпить спокус; тим, що будучи вірний, прийме вінець життє, що обiцяв Бог тим, що люблять його.“ (Якова 1:12) Так, всі рiчи допомагають до доброго. Хотяй може тепер виглядають злими або вi, намятаймо, що все вийде на наше добро, если — если що? — если любимо Бога.

є Будьмо, певні, що если ми любимо Бога, то нам нема чого журитися про нещастє, знаючи кiнець того всього. вінець життє для тих, що люблять його. Псалмiстiвць говорить: „Господь блисько до всіх, хто його кличе, до всіх, що кличуть його в правдi. Він спевняє бажання тих, що бояться його, чує бажання й спасення їх Господь хоронить всіх, що люблять його, а беззаконних погубляє.“ (Псалма 145:18-20), Так приятелі, в надходячiм часi горя, в котре ми вже вийшли, „Він бо спасе тебе від сильки птахоловця і від негнiбельної чуми... Не злякаєш перед страхом ночi, перед стрілою, що в день летить. Перед чумою, що в темряві ходить, перед заразою, що в день шевчить... Так, не постигне тебе жадне нещастє, й жадне лихо не приблизиться до шатра твого... Зате, що любимо його, він збавить мене.“ (Псалма 91) Так браття! Користним є з многих причин любити Господа. Він приготував місце безпечне на час горя для кожної внокаючої і любячої дитини Своеї. По винрубуванню, ми отримавмо вінець життє, — а тепер є час проби. „І засяде він до перетоплюваня сiрiбла й очистить синiв Левiтiних, і перелавить їх, як золото й сiрiбло, щоб принесли жертву Господевi в праведностi. (Малахiя 3:3) Особливо тепер в кiнечним щоби ми усовершувалися в любi, а коли в нас буде совершенна любов, то в часi проби ми знайдемо місце безпечне, навіть в часi горя будемо хоронені від гнiву язика. Таке безпечне місце є для тих, що люблять Бога. Отже ростiм в любi, а ми, котрi внокаємо на Господа радуємося. „І звеселяться всі, що внокають на Тебе; вони будуть радуватись і Ти будеш заступати їх, і будуть прославляти Тебе любiщи імя Твоє.“ — Псалма 5:11.

„Нехай радуються і веселяться в тобi всі, що шукать Тебе; що люблять спасення Твоє; нехай все кажуть: Да звеселяться Господь.“ — Псалма 40:16.

„Великим спокоем радуються ті, що люблять закон Твій, і немає для них спотикання.“ — Псалма 119:165.

Полубiть Господа всі праведні його, — бо тільки вірних сохранив Господь... — Тому, що хоронив еси Слово Моє, то й Я тебе схороню від години спокуси, що має прийти спокусити всіх домуючих на землі. — Псалма 31:23; Одкриттє 3:10.

ДОРАДИ АПОСТОЛІВ ПЕТРА І ПАВЛА

„Браття, хоч і внаде чоловік у яке прогрішення, ви, духовні, направляйте такого духом тихости, доглядаючи себе, щоб і тобі не бути спокушеним.” — до Галат 6:1.

„Перш усього майте *один до одного цирку любов*, бо любов покриває множество [не тільки кілька] гріхів.— 1. Петра 4:8.

„Дбайте про впокій зі всіма і про святість, без чого ніхто не побачить Бога, наглядючи, щоб хто не відпав від благодаті Божої, щоб який гіркий корінь, угору вирости, не закинув вам і тим не опоганились многі.” — до Жид. 12:14, 15.

„Одягніться-ж оце яко *вбрані* Божі, святі й любі, в милость, милосердде, добрість, смириність, тихість і довготерпіння, терплячи (зносячи) один одного з прешаючи (з серця) собі, коли хто на кого має жаль; яко-ж і Христос вам простив, так і ви. Над [вершком] усім же сим любов, котра є союз звершення, і мир Божий нехай править в серцях ваших [а се можна пізнати на лиці], до котрого вас і покликано в одному тілі, та будьте вдячні. Слово Христове нехай вселяється в вас, багате на всяку премудрість, навчаючи і наставляючи самих себе псалмами та гімнами, та духовними піснями, у благодать, співачи в серці вашому Господеві.” — до Колос. 3:12-16.

„Слово ваше нехай буде завжди, ласкаве, приправлене сіллю, що знали ви, як кожному відказати.” — до Колосян 4:6.

„І все, що ні робите, словом, або ділом, усе в імя Господа Ісуса, дякуючи Богу й Отцеві через Нього, знаючи, що від Бога приймете нагороду, насліддя, Господу бо Христу служите.” — до Колос. 3:17,24.

„Ви бо браття, покликані на волю; тільки, щоб воля (свобода) ваша не була причиною до гріха тілу; а любовю служіть один одному.” — до Галат 5:13.

„Увесь бо закон в одному слові сновняється: Люби ближнього твого, як себе самого. Коли-ж бо ви гризете і заїласте один одного, то гледіть, щоб не були пожерті один від одного.” — до Галат 5:14, 15.

„Яко бо похвала, коли согрішаючи і биті в лице, терпите? Тільки, коли добре робите і страждаючи терпите, то се угодно перед Богом. На се бо ви покликані, бо й Христос страждав за вас, оставляючи вам примір, щоб ви йшли слідом за Його стопами; котрий не зробив гріха, ані не знайдено підступу в устах Його, котрий злословлений не злословив, і страждаючи не грозив, а передав судичому праведно.” — 1. Петра 2:20-23.

Тим то й страждаючи по волі Божій, як вірному Творцеві, нехай передають душі свої, роблячи добре.” — 1. Петро 4:19.

Сі уваги Апп. Павла й Петра на часі, хто поступає після них отримує благословення. Кождий, дбаючи про другого уважає на себе.

Отже, з любовю служіть один одному.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манни на 4 Падолиста 1925

Умалив себе, прийнявши вид слуги. — до Филип 2:7

Як ніхто не може служити двом панам з повним задоволенням для обидвох, тим більше, коли напрями обидвох панів є противними собі. — так подібно і ми не можемо служити Богу, справедливості — в тім же часі приподоблюватися сатані і тим, котрі є з ним в згоді, а котрий в теперішнім часі планує під назвою, як „князь віка сього.” Всі посвячені Господеві, котрі збирають собі скарби на небі, щоби бути богатими в Бозі, мусять радо згодитися, а щоби бути без поважання поміж посвяченими, без огляду які в них ідеї, то однак такі служать мамоні, самолюбству, стараються тільки о дочасне життє, та не посвячують земських річей, щоби осягнути Царство Боже.

Текст з манни на 11. Падолиста 1925.

То доложіть до сього усе ваше старанне і подайте у вірі вашій чесноту 2. Петра 1:5

Велику трудність Господньому народови, котрий постановив собі йти слідом по справедливості і тим способом відпирати спокуси — справляє брак рішучого поступовання. Денотрі відповідають спонусі в сей спосіб: Сьогодні я постановив не датися тим разом звести. Подібна думка, дає можливість зближитися противникови иншим разом, если тільки буде нагода. Ісус вказав нам, як ми повинні справлятися зі спонусителем. Ми повинні дати йому відпір раз на все. Ми повинні зробити таке сильне постановлення, не самообманьчиве, щоби противник наш не мав відаги вертати з подібним спокушуванням. Геть від мене сата-

но. Клянати мешся Господеві Богу твоему й Йому одному служити меш.

Текст з манни на 18 падолиста 1925.

„Ангел Господень чатує кругом боящихся Його; і визволяє їх.” Псалма 34:7

Як значно підноситься довіря Християнина, коли переконується, що помимо, що земські сили спротивляються йому, а сам в собі чується безсильним, щоби витримати напасті противника, а до сього еще тіло й кров бореться проти Його, крім сього мусять боротися з духовними властями темноти — то однак більший є Сей, котрий за нами, ніж, той, що бореться проти нас, та що всі духовні війни є на Його розказ, котрих може ужити для переведення діла свого, по своїй волі і мудрості.

Текст з манни на 25 Падолиста 1925

„Ніхто-ж у спонусі нехай не каже, що Бог мене спонушує, бо Бог не спонушується лихими і сам не спонушує нікого. Як. 1:13

Є ріжниця між спонусами, котрі Бог вважає за властиві, а спонусами, котрі походять від сатани. Перші се проба вірности до Бога і основі справедливості, дозволені, щоби сталися помічю і благословенням для тих, котрі зносять се, а сим робом оказують свою вірність справедливості. Покуси сатани противно. Се щось в роді силки, приготованої, щоби представити добро так, щоби оказалось злом, а зло щоби оказалось на вигляд добром, показати темність за світло, а світло за темність. В подібних спонусах, мильнім поясненню і представленню річей, Бог нікого не спонушує.

„І проповідувати будеться євангелія царства (радісна новина) по всій вселенній, на свідоцтво всім народам...“ (МАТ. 24:14)

Лист від (польського) брата зі Львова про працю в Галичині:

Дорогі в Господі! Мир і миріам вам від Бога Отця і Господа нашого Ісуса Христа, найпаче наших серця.

Хочу вам оповісти кілька слів, як Отець небесний благословить тут працю. Всі ми дуже тішимось, що Бог дозволив, щоб відідав Галичину брат Хомик. Він їздить від села до села, від міста до міста, а нарід український надзвичайно тепер інтересується бо говориться до нього в його рідній мові. З початку не хотіли так слухати, як тепер, коли дістали в руки літературу в своїй мові, та тепер самі зачинають думати за себе. Дякуємо Отцю небесному, що попровів вже тепер так працю, що бр. Х. не може вже тепер дати собі ради. Тими днями поїхав в сторону Чорткова, де є багато українських зборів. В однім селі недалеко Львова було весілля, коли ми устроїли в той день виклади там, так ціле село, місто на весілля прийшло слухати Слова Божого, а він в селі аж плакав, говорячи, що йому хліб відбирається. (Лука 16:1 - - Одрк.18:5-8) Жаль нам їх, але, що-ж, коли вони козли вперті. Вони виговорюють великі брехні, але се нам ваім не на зневагу, а на свідчення правдивості і на будову, як сказав Христос, слуга не більший пана. Знаємо, що і Христа обкидали фарисеї великими брехнями, вірши і убивши певнишо. Знаємо й се, що темрява не навидить світла. Однак з того всього ми не робимо собі ніч, бо все в руках Божих. Що-ж вони можуть зробити проти Господа На відсутств монахи оскаржують духовенство за їх здрівства, та вже заявили, що як тільки наука, яку голосить послідувателі і Дослідники Біблії від Бога, то вони нічого не можуть — і не можуть помочі, — а як від людей, то сама випадає. Однак, хоч зрозуміли дещо, то се все роблять, як і другі тільки задля гроша.

Тут тепер роботи дуже багато, й ми віримо, що Господь поклаче ще не одного слугу на тутешню ниву. Дуже багато є ще до описування, та задля браку часу не можна. Не забувайте о висилку літератури, як найбільше, та Вартової Башти, котра тепер радо тут читана. Всі ми дуже врадувані, і таку взаємну радість і любов пересилаємо вам всім за оканом.

В любові брат і слуга

Т. Г. зі Львова.

Лист з Волині — України.

Зі самого початку, як тільки прочитав я ваш журнал, так серце моє запало радістю і любовю, що як не милися знайшов я стежку на правдну дорогу до життя. Тому то з певною смілістю, прешу вас пришлати мені, хоч час від часу ваш журнал, як також може дехто має, які зашні старі книжки оголошені в Башті. Бо багато ми про них чули, та це не малиємо. Промою по можливості, а ми будемо старатися, щоб зібрати належитість. — Засилаємо Християнське поздорованне М. Гр.

Лист з Праги — Чехословачина.

Я дістав одно число „Вартової Башти“, і се мене так зацікавило, що отсам я маю смілість просити Вас о надіслання мені вашої цілої часописі, як також і книжки які є на українській, чи на німецькій мові вашого видання. За Божою помічю, я студіюю тепер на чужині медицину, а справжніми релігійними книжками, котрі дають крм життя, я дуже інтересуюся. Проте прошу вас, я, як бідний студент о висилку ваших цінних книжок, хоч би і подертих а я з великою радістю і волюкою прийму. Простіть що за багато від вас жадаю. Здоровлю вас щиро з цілого серця. Бере. студ. медицини.

Лист з Дельменпорт — Бремен — Німеччина.

Дорогі брати в Господі! Лист і книжки від вас одержав, за котрі благодарю, перше складаючи подяку небесному Отцю. Уже два роки як розкидаю і ширю літературу поміж нашим тут забіганим народом. Та хоч, як тяжко, я дуже вдячний за все Господеві, що дозволив мені пізнати Його плни. Прому вас Браття приплати мені ще Біблію, хоч стару, бо та, що мая то вже подерлася, цілком. Дякуючи з гори. Най вам Бог, Отець наш допомагає. Кінчу і здоровлю вас всіх в Христі. Стійте на шляхньому морю і співайте пісню нову, живу побіди і витревалости, бо тільки вірні одержать вінець. Ваш брат. Ш. Дидик.

Лист з Франції.

Дорогі в Господі! Приїхавши недавно сюди з Галичини, зібрався вже до тепер разом нас 10 братів, котрі силою і духом Божим алучилися в малу громадку. Просимо вас Браті, ви всі, що маєте біжлу можливість, як ми, тут бідні, вишлати нам Гар-

фу Боку і Біблію в нашій (українській) мові, бо ми тут можемо дістати в польській, але ми по польськи мало що розуміємо. Бою нас є такі, що й інтересуються, та по польськи не хотять читати. Тому браття просимо зробіть нам сю пригоду, а ми що зможемо будемо старатися звернути вам кошт. Повідомляємо, що тут є багато наших людей, багато також є наших братів по інших містах, але віримо, що Бог допоможе і нам, нашим всім людям, колись радуватись спільно зі всіма. Поздоровляємо вас всіх в Христі, скільки вас тільки є і просимо не забувайте за нас. Павло Анд. — Франція.

Лист з Ріо до Соуль — Бразилія.

Дорогі Земляки! Повідомляємо, що ми дістали від вас пакунок і лист. Подивившись на нього, ми зразу побачили, що та адреса нам ще не знакома. А як розпечатали пакунок і прочитали ваш лист, то на серці всім зібраним нам в читальні, так стало весело, що аж плакали з радости, що на правду на світі є правда, і є люди, котрі живуть нею, та що є дорога і то така взнесла, котра провадить до життя. Радувались із того, що ми не знали і булиби не знали і надали за ню, як би не ваш труд. Що за дорогої скарб ви нам подарували, що за чудові речі. Нехай Бог вам за се надгородить. Але тепер просимо вас, пришлати нам і Біблію зо дві, бо всі ті книжки відсилають за кожне речення до Біблії, а тут Біблії не можна дістати, а це до того між нами є й такі, що не знають навіть, що то таке Біблія. Повідомляємо, що ми будемо старатися поверити кошти за ваш скарб котрий як би зі самого неба впав, бо відкриває нам очі. Шлемо вам щиро подяку, що ви найшли нас в такій глухій країні, та подали слово правди. А тут наших людей багато, котрий не має виходу, стоїть в темряві. Не забувайте за нас і пишть, щоб ми могли більше зрозуміти. За Іов. М. Д.

Лист з Беріссо — Аргентина.

До Дослідників Біблії — Освітнього Товариства

За цінні слова, радости і потіхи, котрі знаходяться у ваших журналах Вартова Башта, я відписана складаю вам щиро подяку. Часопись Вартова Башту принесла мені Товаришка, а робітничого товариства, куди ви вислали були, і тільки на хвилину позивала мені, з котрої я вичитала, та котра вказує мені вимірну дорогу, що не мушу бути запропащена; хоч мало я прочитала, та таки не в силі зложити вам за се подяку. — Прону не забудьте і за мене...

(Другий лист) Хочу повідомити вас, що я одержала від вас лист та дарунок з незвичайно цінних книжок, яких ніколи ніде не стрічала. В них, то я знайшла дорогу до жерела, де знайшла я Всемогучого золоті слова життя, котрі будуть мене кріпити до послідньої хвили на чужині. За великий ваш безкористний труд я хвилю дякую і буду старалася подібною дорогою віддячитись вашій праці.

Тепер опишу вам, що тут є багато наших людей, але чи багато таких, що схотіли би йти тою дорогою, яка заблисно ясною дорогою для всіх однаковим спасеннем, сього однак не знаю. Нем. І коротко скажу вам. Більшість всіх вище суспільний гнилий лад. Може є люди того покору що хотілиби йти тою дорогою любови, на вказівкам Всемогучого, та другі ні, що кричать, що тільки рука труда (робоча) дасть спасення; затроюють нашу працю на тутешній землі. Я дуже радуєся, що могла знайти заспокоєння і спасення, а заразом, що не мушу дармо журитися і про той наш нещасний нарід, в старім краю звідка недавно прибула сюди, вірши, що слово, яке досягнуло мене тут досягне і на одного щирим серцем і там, а тим і прийде визволення. Я не в силі вам віддячитись за ваші дорогі вказівки, які записані в наших виданнях. Та прошу о висилку Біблії. Тут є багато таких, що читають одною стороною а другою випускають, таких в много всюди і я не дивуюся, однак се не моя дружина, се не мій брат, се не моя сестра. Вірю, що знайшла я родину якої ніколи не мала. Дорогі. Я тільки задля самої вдяки за вашу доброту, що ви вислали мені такі цінні книжки, буду старалася на скільки я впрозуміла, бути спільною в праці вашій, яка на правду принесе визволення; зі щирим серцем буду старатися, щоб ся наука була абудована в щирих серцях, а сама му нести подяку Всевишньому, щоб кріпив вас на всегда в сій визвольній праці.

З великим охочком буду велічати, як найгорячіше, нове ваше видання. Остаюся щирою з вдяки за світло, в оліції вашої присутности, перше під покровом Всемогучого. — Мар. Мац.